

Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης

21 Μαρτίου 2023

Ορέστης Λασηθιωτάκης
ΠΓΗ_Γ1

“Ο Μοναχικός” - Friedrich Nietzsche

Σιχάινομαι ν' ακολουθώ, σιχάινομαι και να καθοδηγώ.

Να υπακούω; Όχι! Και να κυβερνώ; Ούτε και τούτο! Όποιος δεν φοβάται τον εαυτό του φόβο δεν προκαλεί.

Και μόνον όποιος φόβο προκαλεί μπορεί να οδηγήσει άλλους.

Σιχάινομαι ακόμη και να καθοδηγώ τον εαυτό μου! Μ' αρέσει, όπως στα ζώα του δάσους και της θάλασσας

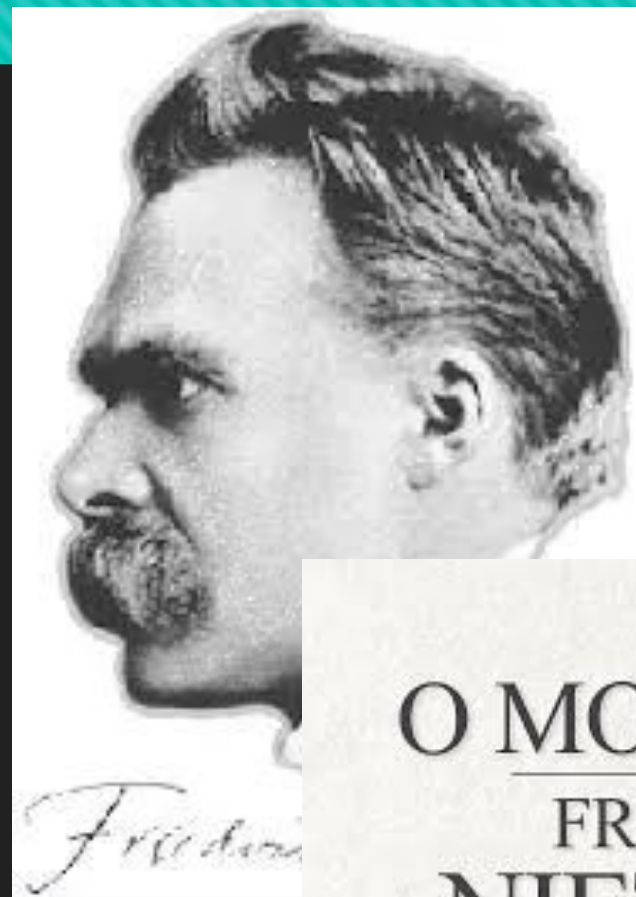
να χάνομαι για λίγο

να κάθομαι ανακούρκουδα σε μια ερημιδιά

και να στοχάζομαι

να ξαναφέρνω πάλι πίσω τον εαυτό μου από μακριά πλανεύοντας τον για να γυρίσει ξανά σ' εμένα.

<https://www.youtube.com/watch?v=PMxdchSn1Ag>

Ο ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ
FRIEDERICH
NIETZSCHE

“'Όσο μπορείς” – Κ.Π. Καβάφης

Κι αν δεν μπορείς να κάμεις την ζωή σου όπως την θέλεις,
τούτο προσπάθησε τουλάχιστον
όσο μπορείς: μην την εξευτελίζεις
μες στην πολλή συνάφεια του κόσμου,
μες στες πολλές κινήσεις κι ομιλίες.

Μην την εξευτελίζεις πηαίνοντάς την,
γυρίζοντας συχνά κι εκθέτοντάς την
στων σχέσεων και των συναναστροφών
την καθημερινήν ανοησία,
ως που να γίνει σα μια ξένη φορτική.

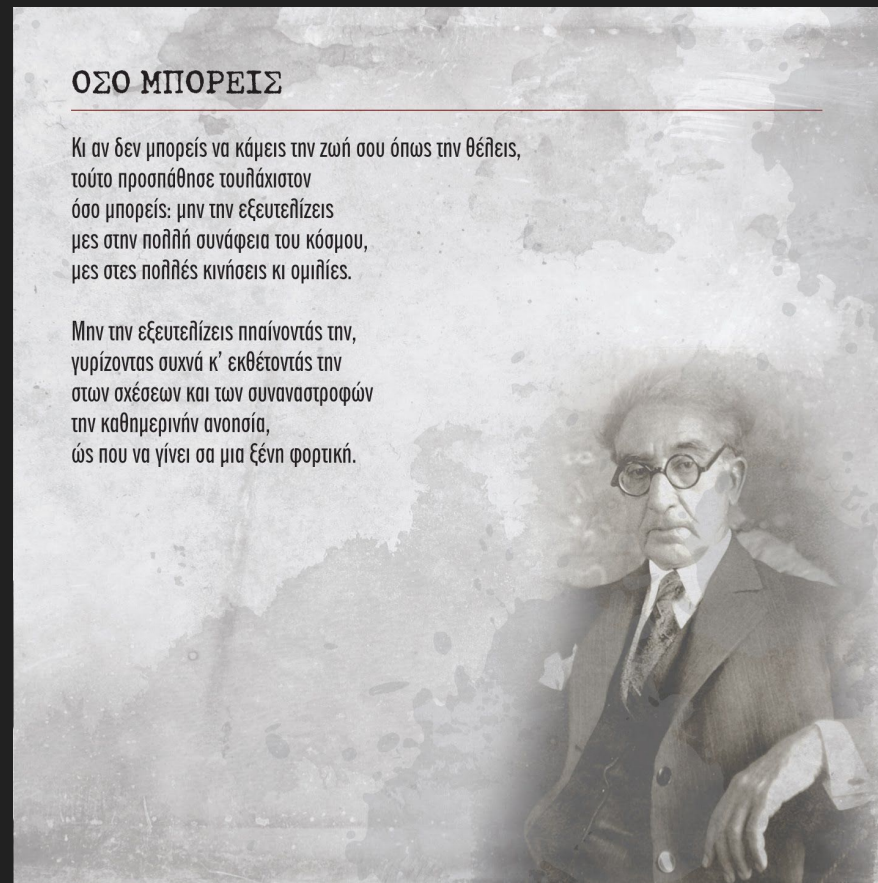
<https://www.youtube.com/watch?v=hjutm5fSDVM>

<https://www.youtube.com/watch?v=9puxoJ1f6YU>
(Ιθάκη)

ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΣ

Κι αν δεν μπορείς να κάμεις την ζωή σου όπως την θέλεις,
τούτο προσπάθησε τουλάχιστον
όσο μπορείς: μην την εξευτελίζεις
μες στην πολλή συνάφεια του κόσμου,
μες στες πολλές κινήσεις κι ομιλίες.

Μην την εξευτελίζεις πηαίνοντάς την,
γυρίζοντας συχνά κι εκθέτοντάς την
στων σχέσεων και των συναναστροφών
την καθημερινήν ανοησία,
ως που να γίνει σα μια ξένη φορτική.

“Αν” - Ράντγιαρντ Κίπλινγκ

Αν μπορείς να κρατάς το κεφάλι ψηλά όταν γύρω σου όλοι τον εαυτό τους έχασαν δειλά, και για τούτο μαζί σου τα βάζουν,
στον εαυτό σου αν μπορείς να 'χεις πίστη όταν όλοι για σένα αμφιβάλλουν
μα κι αδιάφορος να 'σαι κι ορθός στις δικές τους μπροστά αμφιβολίες,
αν μπορείς να υπομένεις χωρίς ν' αποστάσεις ποτέ καρτερώντας,
ή μπλεγμένος με ψεύτες, μακριά να σταθείς, αν μπορείς απ' το ψέμα
κι αν γενείς μισητός, να μη δείξεις στρατί στο δικό σου το μίσος,
κι ούτε τόσο καλός να φανείς κι ούτε τόσο σοφά να μιλήσεις
(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ)

Αν να χρετάς την ψυχραιμία σου μπορείς όταν οι άλλοι όλοι τα 'χουνε χαμένα και την οργή τους αν μπορείς να συγχωρείς γνό το φταίξιμό τους γίνουσε σ' εμένα

Αν έχεις πίστη στον εαυτό σου τρομαχί όταν για σένα όλοι οι άλλοι αμφιβάλλουν κι η δυσπιστία τους δεν σε στενοχωρεί γιατί είσαι βέβαιος για σένα ότι σφαλλουν

Αν να υπομένεις το μπορείς καρτερώμα χωρίς ττσούτ' ή αναμονή να σε βγαίνει κι αν λένε ψέματα για σένα πολλά αλλά γ' αυτούς ψέμα απ' τα χείλη σου δεν θγαίνει

Αν μίσος δεις ότι σου δείχνουν φανερά χωρίς εσύ ούτε στιγμή να τους μισήεις και αν δεν φαίνεται αδύναμος μπροστά στο μίσος τους, αλλά κι αν δεν το υποτιμήεις

Αν το μπορείς να στωικεύσεις, χωρίς σκαλός να γίνουσε του Ονειρού, κι αν αντέχεις ιδέα την νίκη και την ήττα να δεχτείς με και στις δύο αξιοπρέπεια να έχεις

Αν ν' αλλοιώνουν την αλήθεια σου εκτός ανθρώπων που 'να απ' το ψέμα αλλοιωμένα μέσα αυτές να προσελκύουν σπαθούς και αναλλοίωτη η φύση σου παραμένει

Αν όσα εσύ τους έχεις δώσει την ζωή τα δεις να κίττονται στο χέμα συντριμμένα και σαν εγός που στον πηλό φουσίει πνοή φτιαχίεις καινούττερα με παλιά εργαλεία φθαρεμένα

Αν όσα απέχτησες σε μια ζωή, τα μισός σε μια στιγμή χαρόνα-χρήματα να παίζεις κι άμα τα χάσεις, αν μπορείς να ξεκινάς δίχως να κλαίγεται να τα ξαναμισχίφεις

Αν το μπορείς να ήμεις, μόνους και σερβικά να υπαχτούν, καθώς διακόντας, το σώμα ενώ στο σώμα δεν υπάχτει άλλο πια παρό η βίληρη που λείει -Καρτέριστε εκόμει-

Αν το μπορείς μπροστά στο πλήθος να μιλάς δίχως να παίρνουσε αίμα τα μυαλά σου και με υψηλά ιστάμενους να περπατάς αλλά χωρίς ν' αλλάζεις την περπατάς σου

Αν να σε βλάψει ο εχθρός σου δεν μπορεί ούτε κανέναν έτοιμής φάλο μεγάλο και αν αξίζουσε για σένα όλοι μαζί αλλά κανέναν περισσότερο απ' τον άλλο

Αν νιώθεις μέσα σου ξεχώλιση ζωής έπειτα κι αν βιάσουσε στην μόνη της ερήμω τότε βιάσε που τ' αγαπά όλος της Γης κι αληθινά έτα είσαι Ανθρώπος, παλιό μου.

Ράντγιαρντ Κίπλινγκ
Αποκανή: Σερβίτης Ε. Σολδός

Ράντγιαρντ Κίπλινγκ
(30 Σεπτεμβρίου 1865 - 18 Ιανουαρίου 1936)

Βρετανός συγγραφέας και ποιητής. Έγινε ιδιαίτερα γνωστός για το «Βιβλίο της Ζούγκλας» (1894), το μυθιστόρημα «Κιμ» (1901) και το ποίημα «Αν» (1895). Το 1907 του απονεμήθηκε το Νόμπελ Λογοτεχνίας. Ήταν ο πρώτος αγγλόφωνος συγγραφέας που κέρδιζε το βραβείο αυτό και μέχρι σήμερα αποτελεί τον νεότερο κάτοχο Νόμπελ Λογοτεχνίας.

“ Η πιο όμορφη θάλασσα” - Ναζίμ Χικμέτ

«Να γελάσεις απ' τα βάθη των χρυσών
σου ματιών
είμαστε μες στο δικό μας κόσμο.

Η πιο όμορφη θάλασσα
είναι αυτή που δεν έχουμε ακόμα ταξιδέψει.

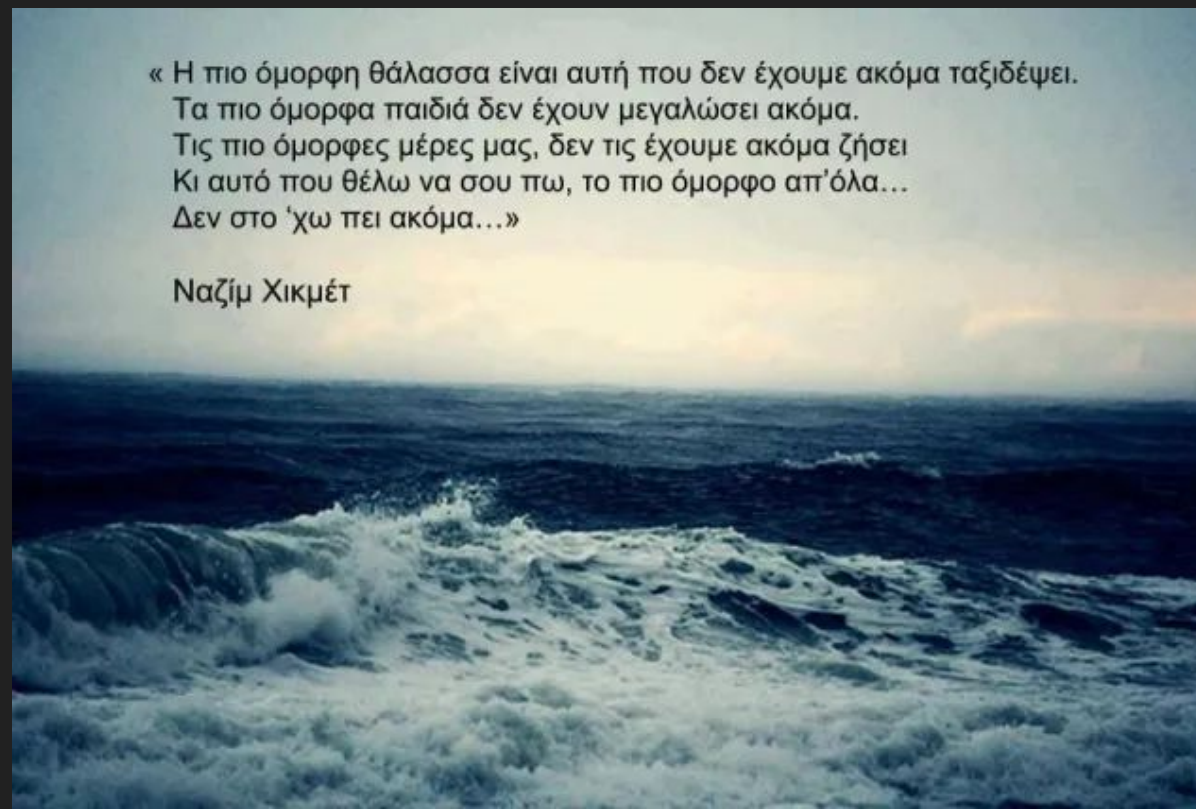
Τα πιο όμορφα παιδιά
δεν έχουν μεγαλώσει ακόμα.

Τις πιο όμορφες μέρες μας
δεν τις έχουμε ζήσει ακόμα.

Κι αυτό που θέλω να σου πω,
το πιο όμορφο απ' όλα,
δε σ' τὸ 'χω πει ακόμα.»

« Η πιο όμορφη θάλασσα είναι αυτή που δεν έχουμε ακόμα ταξιδέψει.
Τα πιο όμορφα παιδιά δεν έχουν μεγαλώσει ακόμα.
Τις πιο όμορφες μέρες μας, δεν τις έχουμε ακόμα ζήσει
Κι αυτό που θέλω να σου πω, το πιο όμορφο απ' όλα...
Δεν στο 'χω πει ακόμα...»

Ναζίμ Χικμέτ

Σονέτο 2 – William Shakespeare

Όταν σαράντα χειμωνιές δείρουν το μέτωπο σου,
Κι αυλάκια σκάψουν στον αγρό, βαθιά, της ομορφιά σου,
Αυτή της νιότης σου η λαμπρή στολή, που βλέπω τώρα,
Τριμμένο ρούχο θα γενεί με λίγη αξία, στοχάσου.
Και τότε, αν σε ρωτήσουν πού πήγε η ομορφιά σου,
Των ανθισμένων σου ημερών όλος ο θησαυρός
Θα δουν μέσα στα μάτια σου, που θα 'ναι βουλιαγμένα
Του μαρασμού σου τη ντροπή για έπαινό σου.
Μα πόσους επαίνους θα άξιζε της ομορφιάς σου η
χρήση,
Αν θα μπορούσες να έλεγες: Το όμορφο αυτό είναι παιδί
μου
Την ηλικία μου συγχωρεί, το χρέος μου ξεπληρώνει,
Τα νιάτα κληρονόμησε και την ωραία μορφή μου.
Το νέο πλάσμα αυτό, όταν εσύ παλιώσεις,
Το κρύο αίμα σου, θερμό με αυτό θα νιώσεις.

When forty winters shall beseege thy brow,
And dig deep trenches in thy beauty's field,
Thy youth's proud livery, so gazed on now,
Will be a tatter'd weed, of small worth held:
Then being ask'd where all thy beauty lies,
Where all the treasure of thy lusty days,
To say, within thine own deep-sunken eyes,
Were an all-eating shame and thriftless praise.
How much more praise deserved thy beauty's use,
If thou couldst answer 'This fair child of mine
Shall sum my count and make my old excuse,'
Proving his beauty by succession thine!
This were to be new made when thou art old,
And see thy blood warm when thou feel'st it cold.

Ευχαριστώ για την προσοχή σας